

Erculean

Vasile Alecsandri

Plecat-au în zori
Trei surori la flori.
Sora cea mai mare
S-a dus înspre mare,
Sora cea mezină
Pe mal, în grădină,
Sora cea mai mică
Și mai sălbătică
S-a dus, mări, dus

Pe Cerna în sus
Iar în urma lor
Mulți voinici cu dor
S-au luat cântând
Ș-au venit plângând.
Iată-un căpitan
Căpitan râmlean,
Că mi se ivește,
Pe mal se oprește,
Cu Cerna grăiește:
„Neră limpezie,
Stai de-mi spune mie
Despre trei surori
Plecate din zori.”
„Sora cea mai mare
S-a dus către mare
Pe Dunăre-n jos
La un plai frumos.
Sora cea mezină
S-a dus din grădină
Peste nouă munți,
În codri cărunți.
Sora cea mai mică
Și mai sălbătică
Plânge colo-n stâncă
La umbră adâncă”.
Ercul Erculean,
Căpitan râmlean,
Își repede calul
De răsună malul,
Ș-ajunge într-un zbor
La stânca cu dor.
„Ieși, fată, din piatră

Să te văd odată!"
„Cum să ies din piatră,
Că sunt goală toată
Și mă tem de soare...
Nu m-a soarbe oare?"
„Să n-ai nici o frică,
Fată sălbătică,
Că te-oi lua-n brațe,
Să mai prind la viață,
Și te-oi acoperi
Și mi te-oi feri
De vânt și de soare,
De-a lor sărutare.”
„Bădiță, bădiță,
De-ți sunt drăguliță,
Soție de vrei,
De vrei să mă iei,
Mă scoate din stâncă,
Din umbră adâncă,
Să-ți ies la lumină
Cu inima plină.”
Ercul Erculean,
Căpitan râmlean,
Calcă peste piatră
Și iată că-ndată
Lumii se arată
O dalbă de fată
Albă, goală toată,
Vie și frumoasă,
Dulce, răcoroasă
Cu păr aurit,
Pe umeri leit.
Cât o și zărește
Soarele s-oprește,
Și fața-i s-aprinde
Și raza-i se-ntinde,
Ca un sărutat
Lung și înfocat.
Iar cel Erculean,
Căpitan râmlean,
Mi-o apucă-n brațe
De prinde la viață,

Mi-o strânge la piept
Ș-o leagănă-ncet;
Și-i face-n răcoare
Departe de soare
Cuib de floricele

POEZII ONLINE

Ivite la stele.